

ροφόντης ἡ Περσεύς ἀποτεμὼν τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης καὶ ἀπολιθώσας διαβόλους καὶ Φαρισαίους».

Κατὰ τὴν ἀναγέννησιν τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων ἐν τῇ Δύσει μοναχὸς τις ἐκήρυξε τὰ ἐπόμενα. «Ὁ διάβολος ἐπενόησε νέαν γλῶσσαν, ἣν οἱ ἄνθρωποι καλοῦσιν ἐλληνικὴν· μὴ πιστεύετε εἰς αὐτήν, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, διότι εἶναι ἡ γλῶσσα πασῶν τῶν αἱρέσεων. Ὅταν ἴδῃτε Νέαν Διαθήκην ἐλληνιστὶ γεγραμμένην, ρίψατέ την εἰς τὸ πῦρ· εἶναι ἀσέβεια, ἁμαρτία, δηλητήριον! Φυλάττεσθε ὅμως καὶ τὴν ἑβραϊστὶ γεγραμμένην Παλαιάν, διότι ἄλλως γίνεσθε Ἑβραῖοι».

Ὁ Ἰταλὸς Δομινικάνος Βαρλέτης διηγείτο ποτε διάλογον ἐν οὐρανῷ γενόμενον περὶ τοῦ τίς ἐμελλε νὰ ἀποσταλῇ εἰς τὴν γῆν καὶ εὐαγγελισθῇ τὴν εἰς οὐρανοὺς ἔνοδον τῆς Μαρίας. «Ὁ Ἀδὰμ εἶπε τῷ Χριστῷ· ἄφες ἐμέ νὰ κατὰβω». — Οὐχί, ἀπάντησεν ὁ Σωτὴρ· θὰ σταθῇς ἐν τῇ ὁδῷ ἵνα καὶ πάλιν φάγῃς μῆλα». «Ἐπειτα παρακαλεῖ ὁ Ἄβελ. «Οὐχί, λέγει ὁ Χριστός· ἐάν συναντήσῃ σοι ὁ Κάϊν θὰ φονευθῇς ἐκ δευτέρου». Πρὸς τὸν Νῶε λέγει αὐτὸν ῥοφᾷς οἶνον καὶ μεθύεις. Πρὸς τὸν Ἰωάννην τὸν Βαπτιστὴν «τὸ φόρεμά σου εἶναι ῥάκος». Πρὸς τὸν σταυρωθέντα κακοῦργον «πτωχὲ ἄνθρωπε! ἐλησμόνητας τὰ κατεαχότα σκέλη σου;» Τελευταῖον ἀπεστάλη ὁ Γαβριήλ».

Ὁ Φραγκισκάνος Μενῶ εἶπεν· ἡ ὀργή τις εἶναι ἁμάρτημα θανάσιμον· διότι εἶναι κίνησις κυκλοειδής, ἐπομένως διαβολικὴ· κυκλοειδεῖς ὑπάρχουσι καὶ τοῦ διαβόλου αἱ κινήσεις, διότι ἡ Γραφή λέγει περὶ αὐτοῦ ἀπεριέρχεται κύκλω ζητῶν τίνα νὰ καταπίνῃ.

«ὦ! πόσον σκληρὸν εἶναι νὰ ἀγαπᾷ τις ὅταν εἶναι μακρὰν τοῦ ἀγχιπωμένου ὄντος! Ὁλίγιστα καρδίαι ἐγνώρισαν τὴν ἀλγηδὸνά ταύτην καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν ἑκτασιν, διότι ὀλίγιστα καρδίαι ἐγνώρισαν τὸν ἔρωτα καθ' ὅλον αὐτοῦ

τὸ βάθος. Τρόπῳ τινι ξένος τότε εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ὑπαρξίν ὁ ἔρων, δι' ἑαυτὸν μὲν πλάττει ἐρημίαν στυγνὴν, κενὸν ἄπειρον, διὰ δὲ τὸ μακρὰν αὐτοῦ προσφιλὲς ὄν, οὐκ οἶδα ὅποιον φρικώδη κόσμον, πλήρη κινδύνων, τεράτων καὶ ὀλισθηρῶν βαράθρων. Αἱ διάφοραι ψυχικαὶ δυνάμεις, αἱ τὴν ἡμετέραν φύσιν ἀπαρτίζουσιν, μεταβάλλονται τότε καὶ συγχέονται εἰς ἓν, ἄπειρον πέθον τοῦ ὄντος οὐτινος στερούμεθα. Πᾶν τὸ περικυκλοῦν ἡμᾶς κεῖται ἐκτὸς τῆς ζωῆς μας. Καὶ ὅμως ἀναπνέομεν, βαδίζομεν, κινούμεθα, ἀλλὰ μηχανικῶς καὶ ἄνευ σκέψεως. Ὡς πλανήτης ἐξελθὼν τῆς τροχιᾶς του καὶ ἀπωλέσας τὸν ἥλιόν του, τὸ σῶμα κινεῖται τυχαίως· ἡ ψυχὴ, ἀλλαχοῦ ἵπταται.

Οἱ ἄνθρωποι εἶναι ὡς τὸ τεμάχιον ἐκεῖνο τοῦ πάγου ὅπερ Ἀραψ τις ἐξέλαβεν ἀντὶ ἀδάμαντος, τὸ ἔκρυψε χαίρων ἐντὸς τοῦ σάκκου του, καὶ ὅταν τὸ ἐζήτησε, δὲν εὔρεν οὔτε σταγόνα ὕδατος.

V. HUGO.

Μὲ τὴν πολυλογίαν τῶν παίδων συμβαίνει ὅ,τι καὶ μὲ τὰς προρρήσεις τῶν ἡμερολογίων. Θαῦμα δηλαδὴ ἤθελεν εἶσθαι ἂν ἐπὶ τοσοῦτων κενῶν λέξεων, ἡ τύχη δὲν ἔρρεν ἐνίστε καὶ εὐτυχὴ τινὰ σύμπτωσιν.

Ῥυθμίζομεν τὸ μέλλον, ὡς κανόνα λαμβάνοντες ὅ,τι μᾶς συμφέρει σήμερον, χωρὶς νὰ γνωρίζωμεν ἂν θὰ μᾶς συμφέρῃ καὶ αὔριον· κρίνομεν περὶ ἡμῶν ὡς ἐάν ἐμέλλομεν νὰ ἤμεθα πάντοτε οἱ ἴδιοι, καὶ ὅμως καθ' ἐκάστην μεταβαλλόμεθα. Τίς οἶδεν ἐάν θὰ ἀγαπῶμεν ὅ,τι νῦν ἀγαπῶμεν, ἐάν θὰ θέλωμεν ὅ,τι νῦν θέλωμεν, ἐάν θὰ εἴμεθα ὅ,τι νῦν εἴμεθα, ἐάν τὰ ἐξωτερικὰ ἀντικείμενα καὶ αἱ ἀλλοιώσεις τοῦ ἡμετέρου σώματος, δὲν θὰ μεταπλάσσωσιν ἄλλως τὰς ψυχὰς μας, καὶ ἐάν δὲν θὰ εὖρωμεν τὴν δυστυχίαν μας εἰς ὅ,τι ἐθεωρήσαμεν ὡς παραγωγὸν τῆς ἡμετέρας εὐδαιμονίας;

Ἡ ἀρετὴ εἶναι ἐμπόλεμος κατάστασις, καὶ ἵνα τις ἐρμεινῇ μέχρι τέλους εἰς αὐτήν, ἔχει πολλάκις ἀνάγκην νὰ συνάψῃ μερικὰς μάχας κατὰ τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ του.

Ἡ στιγμή τῆς ἡδονῆς παρέρχεται καὶ

δὲν ἐπανέρχεται πλέον· ἡ στιγμή τοῦ κακοῦ
διόχεται καὶ ἐπανέρχεται ἀκαταπαύστως.
Παρεκτρέπεται τις διὰ μίαν στιγμήν, καὶ κα-
ταστρέφεται διὰ παντός.

Πολλάκις ἀσθενέστεροι εἴμεθα ὅταν ἐπὶ
ἄλλων βασιζόμεθα, παρ' ὅταν εἰς μόνον τὸν
ἑαυτὸν μας πεποιθήμεν.

I. I. ROUSSEAU.

Εἰς τὸ λεύκωμα τῆς ἐξαδέλφης μου Μ. Κ.
ζητοῦσης μοι στίχους.

Τί θέλεις; εἰς ἀνάμνησιν τῶν στίχους νὰ γραῶ;
Καὶ πῶς λοιπόν; ἄνευ αὐτῶν μὲ ἀναμένει λήθη!
Ὡ ἄφες μᾶλλον, ἄρῃσον τὰ χεῖλη μου νὰ φράζω,
Ἐκ στίχων τὴν ἀνάμνησιν δὲν θέλω τὴν συνήθην.

Θέλω ἐντὸς τοῦ στήθους σου νὰ ἄρχῃ ἡ εἰκὼν μου,
Καὶ τ' ὄνομά μου πάντοτε νὰ φέρῃς εἰς τὰ χεῖλη,
Νὰ χύνη; δάκρυ πύρινον διὰ τὸν χωρισμόν μου,
Τὸ πᾶν νὰ ᾔμῃ διὰ σέ, οὐχὶ δὲ μόνον φίλη.

Εἴμ' ἀλαζών, καὶ δὲν μ' ἀρκεῖ νὰ μ' ἐνθυμεῖσαι μόνον,
Δὲν μοὶ ἀρκεῖ ν' ἀναπολῇς ἡμέρας παρελθούσας·
Θέλω νὰ κλαίῃς δι' αὐτὰς ἐφ' ἅπαντα τὸν χρόνον
Καὶ δι' αὐτὰς νὰ λησιμονῇς στιγμής σου τὰς παρούσας.

Σχίσσε τοὺς στίχους· ρίψετο μακρὰν τὸ λεύκωμά σου,
Πληγώνει τὴν καρδίαν μου ἡ θέα τοῦ καὶ μόνῃ·
Καὶ αὐτὰ ἔτι νὰ κοσμῶ ποθῶ τὰ ὄνειρά σου
Καὶ νὰ ἐξέλθουν δι' ἐμὲ οἱ ἔσχατοί σου στόνοι.

ΦΩΤΕΙΝΗ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ.

Ἀθήναι, 17 Ἀπριλίου 1872.

Ἡ ΑΝΑΖΗΤΗΣΙΣ.

Γυρίζω, γυρίζω
ἔς τοὺς κάμπους ἔς τὰ δάση
νὰ ἰδῶ μὴ περάσῃ,
αὐτὴ π' ἀγαπῶ.

Φωνάζω, μανίζω,
ἔς τὰ ὄρη κυττάζω,
καὶ πάντα στενάζω,
αὐτὰ θά τῆς πῶ.

• Γιατί νὰ μ' ἀφήσῃ
μονάχῳ νὰ τρέχω
μὲ δάκρυα νὰ βρέχω
τὴ γῆ ποῦ περνῶ;

Γιατί νὰ ξεχάσῃ,
τί μοῦ εἶπε μιά ἡμέρα,
ἔς τὸ δένδρον ἔκει πέρα
καὶ τόρα πονῶ;

Καὶ μάρτυρας φέρνω
τῆς νύχτας τ' ἀστέρια,
τὰ μαύρα ξεφτέρια,
νερὸ, ποῦ περνᾷ.

Τὴ νύχτα ἴσ' ἀν γέρνω
ἔς τὸ μαύρον κρεββάτι
εἰς ὕπνον τὸ ἑμῆτι
ὁ πόνος σφαλινῇ;

Ναί! θέλω, τὸ λέγω,
τὸν κόσμον ν' ἀρήσω
καὶ πάλιν ἂν ζήσω
αὐτὴ μὲ κρατεῖ.

Θ' ἀργήσῃ δὲν πταίω
ἂν μ' εὕρῃ ἔς τὸ μνήμα,
κί' ἂν ἔγινε θῦμα,
τῆς λέτε γιατί.

ΜΑΡΙΕΤΑ ΜΠΕΤΣΟΥ.

ΔΙΑΤΙ ΣΙΓΩ.

Τῇ ποιητρῇ Φ. Α. Οἰκονομίδου.

Σιγῶ διότι ἠγάπησα τὴν κόρην τῆς ψυχῆς μου